

Š
T
Ú
R
O
V
O

P
E
R
O

Bežný pracovný deň, piatok, chladné ráno. Dnes ma nečaká prax v popradskej nemocnici, žiadny známy stereotyp. Autobus, do ktorého nastupujem s Mišou a Ivanou, nás vezie do Zvolena. Autobus pohltí ďalších nástročných a ich učiteľov. Spája nás spoločná cesta a smer, a tuším, že aj spoločne strávené dni na akcii „Štúrovo pero“ - pre mladých stredoškolských a vysokoškolských novinárov. Všetci dúfajú, že ich školský časopis, ktorý s mladickou invenciou tvoria, uspeje.

Opäť cestujeme. Mladý vodič nás vezie na Švermovu, na internát. Nasleduje klasický scenár – ubytovanie, krátky oddych, obed. Počas obeda zachytávam okamihy pred vlastnou klapkou... Mladí ľudia našli svoju cestu, píšú, mnohí živočišne a zmysluplne. Niektorí popisne, niektorí kriticky, niektorí mdlo, ale všetci o svojej škole a meste. Keď sa ponoríte do textu, pochopíte, čím žije ich alma mater alebo rodné mesto.

A opäť posun. Kráčame zvolenským námestím, všade stánky. Predajcovia ponúkajú mladé stromčeky, výrobky z dreva... Blízko kostola postávajú sokoliari. Priestor zalieva hudba, mačacie hlavy, hrejivé slnko. Desiaty ročník Lesníckych dní prilákal na námestie domácich aj inostrancov. My len prechádzame, nedá mi neodfotiť dianie...

Útrobky Krajskej knižnice vo Zvolene vyvolávajú príjemné pocity. Kreslá, stoličky obsadzujú novinári – zatiaľ s pečiatkou neprofesionálni. Profesionáli obsadzujú miesta za vrchstolom. „Čekujem“ mediálne známe tváre –

Patrik Herman, Lukáš Diko, Pavol Vitko. Slovenskí profesionáli, trénovaní majstri slova a pera. Ruch v sále ustrnie, začíname. Predstavujú nám porotu, slovo má riaditeľka knižnice. Úvodné tance, chronológia. Potom nás navadia na hosťa. Je to spolupracovník porotcu Pavla Vitka z ministerstva obrany - vojak, ktorý jediný prežil v Hejciach, Martin Farkaš. Nemá rád pristávanie... Po páde a vstaní z mŕtvych je obdivuhodné, že pokračuje. Pomaly rozpráva, pripravuje antré pre otázky mladých novinárov. Je opatrný a nedôverčivý, dôsledok negatívnych skúseností so slovenským bulvárnym suterénom. Mladí novinári zbierajú skúsenosti, učia sa pýtať a počúvať.

Po prestávke sa sála vyprázdni, počet prítomných sa zminimalizuje na tretinu. Ostali sme, len si hľadáme miesto, skoro sa dotýkame Paľa Vitka, chceme zaznamenať všetky pripomienky k nášmu Fonendoskopu. Miša si sadá pod palmu, inšpiruje ma k nadpisu článku, ktorý sa mi rodí v hlave. Listy palmy jej padajú do tváre, ale zapisuje poctivo, neujde jej ani slovo porotcu. Dovolili nám nahrávať, fotiť, dokumentovať. Paľo Vitko hodnotí, posilňuje sa kávou, selektuje informácie. Tridsať časopisov, to je nálož. Náš Fonendoskop končí s tromi jednotkami... V duchu si hovorím: „Supeeeeeeeeeer!“ Myslím na slovenčinárku Janku, jej patria tie vzdušné jednotky a všetkým deťom, čo prispeli a prispievajú. Marekovi, Evke... A ich nasledovateľom.

Sou pokračuje ďalej. Lukáš Diko a Patrik Herman budú hovoriť o

